

Зелене песме – Ирена Бодић

СЛАТКИ ЗЕЛЕНИ САН

На слабој светлости
звезда
бљескају се влажна зелена
кожа и два златна ока
једне жабе.

Златоока.

Дала сам ти лепо име.
Кикотава,
зелено светлиш изнутра.
Хтела бих вечерас
да се играм са тобом.

Где сам те већ срела?
То мора да је било пре него сам те
заборавила.

Барска сирено,
можда си некад
нежно певала пре него си
себе заборавила.

Пољубићу те.
Пољуби ме.

ЗЕЛЕНО САМ ЗАСПАЛА

Желим
у сан
да ми дођеш.
Зелено
нам није
досањано.
„Пуно“
је реч која
љубав и
крв боји
у зелено.

У очи
да се гледамо.

АКО ОЖИВИМ БИЋУ ЗЕЛЕНО

Свет је зелено
ограђен.

Стала сам у
ред.

Чврсто десном шаком
стискам леву подлактицу.

Ноћ мирише на
зелено. Познато..

Из нечијих прстију
истичу зелене
капи Вивалдија.

Моја уста су пуна
немих риба.

Тихо, тихо зелено
ромињам
под скутом бога.

Дишем уста на уста,
дишем.

Зелено дишем.

ЗЕЛЕНИ ЗРАЦИ

Вилењаку
реци, да ли је
спала зелена роса
са твојих
прозрачних крила?
Да ли ти је
у осванку тесно
међу затвореним
латицама цвета.

Не сазнајте.

Капима зеленог
јантара одгурујем
мутну страну живота.

За милост
чекам свој ред.

ЗЕЛЕНИ ГРЕХ

Нема, нема, нема.

Небо јеца под
теретом зеленог
брашна.

Човек је хлеб.

У руци држи
путир из кога
тече време.

Нема, нема, нема.

